

ARGENTIN KÖZTÁRSASÁG

A MALVIN-SZIGETEK KÉRDÉSE

A szigetek gyarmatosításának története. Egy kérdés az ENSZ napirendjén.

ARGENTIN KÖZTÁRSASÁG

A MALVIN-SZIGETEK KÉRDÉSE

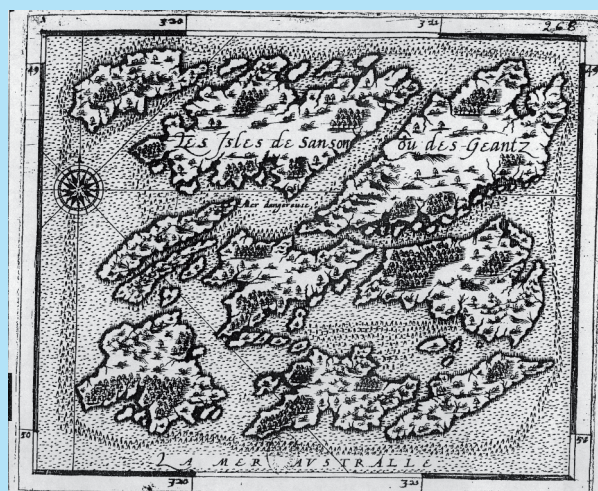
A szigetek gyarmatosításának története.

Egy kérdés az ENSZ napirendjén.

A Malvin Szigeteket Magellán fedezte fel 1520-as expedíciója során. Annak ellenére, hogy az európai térképészet különböző neveket illelt, **valójában mindig is a spanyol hatóságok ellenőrzése alá tartoztak a szigetek.**

Spanyolország jogcímét elsőként pápai bulák, valamint az 1494-ben aláírt tordesillasi szerződés ismerte el. Dél-Amerika ezen szerződésben meghatározott része, tengerpartjaival, tengereivel és szigeteivel együtt így vitatatlanszerűen spanyol fennhatóság alá került, amit különböző megállapodások is megerősítettek, mint például az 1670-ben Spanyolország és Anglia között aláírt „Amerikai Megállapodás”.

Az 1713-ban aláírt Utrechti Békeszerződés biztosította Spanyolország dél-amerikai területeinek sértetlenségét és megerősítette hajózási kizárólagosságát a Dél-Atlanti-óceánon. Anglia az Utrechti Békeszerződések és a 18. században kötött megállapodások aláírójaként elfogadta ezeket a rendelkezéseket.

André Thévet (francia felfedező, író és természettudós, 1502-1590) készítette az első térképet a szigetekről a 16. században, egy portugál tengerész munkái alapján, aki részt vett az 1520-as Magellán expedícióban.

1749-ben Spanyolország tudomást szerzett a britek Malvin-szigetekre való betelepítési szándékáról, mellyel szemben határozottan tiltakozott az Egyesült Királyság kormányánál. A brit kormány így elállt terve megvalósításától. 1764-ben Franciaország is nyilvánította érdeklődését a Malvin-szigetek iránt, és Soledad-szigetén megalapította Port Louis-t. Spanyolország erőiesen kifogásolta a francia aktivitást a szigeten, melynek eredményeként Franciaország hivatalosan elismerte a spanyolok fennhatóságát az egész szigetcsoporton, és elhagyta a települést.

Nem sokkal később, az Egyesült Királyság újra nyilvánította területi igényét egy titkos expedíción keresztül, mely során partraszállásuk helyén megalapították Port Egmontot, a Gran Malvinától nyugatra található kicsiny szigeten. Spanyolország mindvégig tudott a titkos expedícióról, és követelte a jogtalan angol jelenlét megszüntetését. Nagy-Britannia azonban nem teljesítette Spanyolország követeléseit, így 1770-ben elűzték a brit erőket a szigetről.

A két ország a háború határán állt, amikor 1771-ben két megállapodást kötöttek. Egyrészt a britek ideiglenesen visszatérhettek Port Egmontba, azonban megerősítették Spanyolország teljes fennhatóságát az egész szigetcsoporton. Másrészt Nagy-Britannia nyilatkozatban vállalt teljes titoktartást a spanyol fennhatóságról. Ugyanakkor megállapodtak abban is, hogy az angolok rövid időn belül elhagyják Port Egmontot, ez valóban megtörtént 1774-ben.

Ezt követően a spanyol hatóságok egyedül birtokolták az egész szigetcsoportot, székhelyük Puerto Soledad volt. 1790-ben Nagy-Britannia aláírta a San Lorenzo de El Escorial Megállapodást, mellyel kötelezettséget vállalt arra, hogy nem alapít településeket Dél-Amerika partjain illetve a Spanyolország által már meghódított szomszédos szigeteken, mint például a Malvin-szigeteken.

Az 1810. májusi szabadságharctól kezdve az első argentin kormány a Malvin-szigeteket, mint Spanyolország egykori jogainak birtokosa és folytatója, saját területének szerves részeként tekintette. 1820-ban, az éppen formálódó argentin állam belső harcai ellenére, **David Jewett, az argentin flotta parancsnoka, Río de la Plata Egyesült Tartományok nevében, formálisan is visszaállította az argentin kormány fennhatóságát a szigetekre.** Tette ezt egy nyilvános esemény keretén belül Puerto Soledadban, számos nemzetiségű, többek között amerikai, illetve brit fóká- és bálnavadászok előtt. A hír megjelent az egyesült államokbeli és az egyesült királyságbeli sajtóban (például a londoni The Times-ban, 1821. augusztus 3-án).

- Spanish governors	
1767 - 1773 - Felipe Ruiz Puente	1795 - 1796 - Pedro Pablo Sanguineto
1773 - 1774 - Domingo Chauri	1796 - 1797 - José de Aldana y Ortega
1774 - 1777 - Francisco Gil de Taboada y Lemos	1797 - 1798 - Luis de Medina y Torres
1777 - 1779 - Ramón de Carassa	1798 - 1799 - Francisco Xavier de Viana
1779 - 1781 - Salvador de Medina	1799 - 1800 - Luis de Medina y Torres
1781 - 1783 - Jacinto de Altolaiguire	1800 - 1801 - Francisco Xavier de Viana
1783 - 1784 - Fulgencio Montemayor	1801 - 1802 - Ramón Fernández de Villegas
1784 - 1785 - Agustín de Figueroa	1802 - 1803 - Bernardo Bonavía
1785 - 1786 - Ramón de Clairac	1803 - 1804 - Antonio Leal de Ibarra
1786 - 1787 - Pedro de Mesa y Castro	1804 - 1805 - Bernardo Bonavía
1787 - 1788 - Ramón de Clairac	1805 - 1806 - Antonio Leal de Ibarra
1788 - 1789 - Pedro de Mesa y Castro	1806 - 1809 - Bernardo Bonavía
1789 - 1790 - Ramón de Clairac	1809 - 1810 - Gerardo Borda
1790 - 1790 - Juan José de Elizalde	1810 - febrero 1811 - Pablo Guillén
1791 - 1792 - Pedro Pablo Sanguineto	
1792 - 1793 - Juan José de Elizalde	
1793 - 1794 - Pedro Pablo Sanguineto	
1794 - 1795 - José de Aldana y Ortega	

A Malvin-szigetek spanyol kormányzói, összesen 32, 1811-ig megszakítás nélkül követték egymást.

REINADO DE CARLOS IV

Convencion entre España e Inglaterra para explicar, ampliar y hacer efectivo el artículo 6.º del tratado definitivo de paz de 1783 con respecto a las posesiones coloniales de América: se firmó en Londres el 14 de julio de 1786.

Artículo 6.º

Se ha convenido tambien por lo que hace a las costas tanto orientales como occidentales de la América Meridional y a las islas adyacentes, que los súbditos respectivos no formarán en lo venidero ningun establecimiento en las partes de estas costas, situadas al Sur de las partes de las mismas costas y de las islas adyacentes ya ocupadas por España. Bien entendido que los dichos súbditos respectivos conservarán la facultad de desembarcar en las costas e islas asi situadas, para los objetos de su pesca, y de levantar cabañas y otras obras temporales que sirvan solamente a estos objetos.

ARTICULO SECRETO.

Como por el artículo 6.º del presente convenio se ha estipulado por lo que mira a las costas asi orientales como occidentales de la América Meridional e islas adyacentes, que los súbditos respectivos no formarán en adelante ningun establecimiento en las partes de estas costas, situadas al Sur de las partes de las mismas costas ya ocupadas por España, se ha convenido y determinado por el presente articulo, que dicha

estipulacion no estará en vigor mas que entre tanto que no se forme algun establecimiento en los lugares en cuestion por súbditos de otra potencia. El presente articulo secreto tendrá igual fuerza que si estuviere inserto en la convencion. En fé de lo cual, nos los infrascritos plenipotenciarios de sus Majestades católica y británica hemos firmado el presente articulo secreto, y le hemos puesto los sellos de nuestras armas. Hecho en San Lorenzo el Real a 28 de octubre de 1790. — El conde de Florida Blanca.—Alleyne Fitz-Herbert.

Las ratificaciones del convenio y articulo secreto se canjearon en el mismo San Lorenzo el Real el 22 de noviembre de este año.

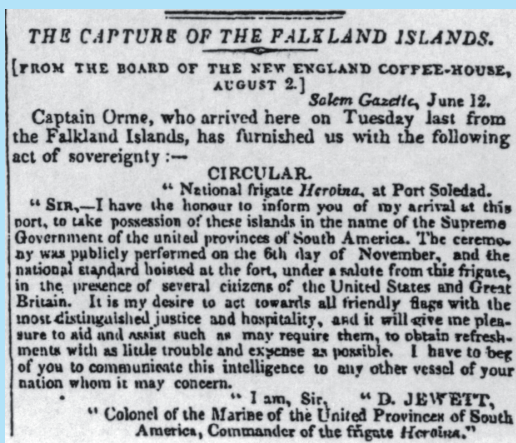
San Lorenzo de El Escorial Megállapodás, 1790.

Az esemény nyilvánossága ellenére Nagy-Britannia sem akkor, sem az új argentin kormánnyal 1825-ben aláírt Barátsági, Kereskedelmi és Hajózási Szerződés során sem vetette fel a szigetek fennhatóságát érintő kérdést.

Az argentin kormány számos olyan intézkedést tett, mellyel megerősítette fennhatóságát a szigetekre, beleértve bizonyos területek átengedését és halászati rendelkezések jóváhagyását. Puerto Soledad fejlődésnek indult, lakói marhatenyésztésből, fókavadászatból és a szigetre érkező hajók ellátásából éltek.

1829. június 10-én az argentin kormány létrehozta a Malvin-szigetek Politikai és Katonai Parancsnokságát, és élére Luis Vernetet nevezte ki.

Nagy-Britannia Puerto Egmont rövidéletű epizódja után több mint fél évszázadon át hallgatott a Malvin-szigetéről. Spanyolország jogainak folytatójaként az argentin kormány malvin-szigeteki fennhatósága ellen a britek semmilyen tiltakozással nem éltek, azonban **1833. január 3-án, a dél-atlanti térség iránt megnövekedett érdekek miatt, a Királyi Flotta korvettjén érkező britek egy váratlan akcióval átvették az ellenőrzést Puerto Soledadban és a helyi argentin hatóságokat elűzték területről. Az argentin hatóságok soha nem ismerték el a britek ezen akcióval megszerzett fennhatóságát.**

A londoni The Times-ban, 1821. augusztus 3-án megjelent hír, mely arról szól, hogy David Jewett az argentin flotta parancsnoka formálisan is visszaállította az argentin kormány fennhatóságát a szigeteken Río de la Plata Egyesült Tartományok nevében.

A britek békeidőben úgy vették át a hatalmat az argentin hatóságoktól, hogy az Argentin Köztársaság szövetségesének hitt kormány semmilyen előzetes nyilatkozatot nem tett ezzel kapcsolatban. Az argentin kormány azonnal tiltakozott az akció miatt Nagy-Britanniánál. 1833. január 16-án, ahogy Buenos Aires-be ért a Malvin-szigeteken történt akció híre, az argentin kormány kérte a brit Ügyvivőt, hogy magyarázza meg a kialakult helyzetet, aki azonban nem tudott naprakész információkkal szolgálni. Néhány nappal később, január 22-én, az argentin külügyminiszter átnyújtotta hivatalos tiltakozását a brit tisztviselőnek, mely tiltakozást a Londonban tartózkodó argentin tisztviselő többször is átadta a brit kormány képviselőinek. Az állandó argentin követeléseket a brit kormány kivétel nélkül nyíltan elutasította.

A kérdés függőben maradt, ahogy azt a brit külügyi államtitkár is elismerte egy 1849-ben írt hivatalos jegyzékben. Az ügy az argentin kormány több szintjén is felvetődött, illetve vita tárgyát képezte az argentin Nemzeti Kongresszusban is.

1884-ben, a folyamatosan elutasító brit magatartással szemben, Argentína nemzetközi bíróságra akarta vinni az ügyet, melyet az Egyesült Királyság indoklás nélkül elutasított.

Puerto Soledad a 19. században, a Malvin-szigetek Politikai és Katonai Parancsnokságának székhelye (1829-ben az argentin kormány alapította).

1842. február 19-én, Dr. Manuel Moreno, Argentína londoni Ügyvivője jegyzéket küldött Aberdeen grófnak – az Egyesült Királyság akkori külügyi államtitkárának – a Malvin-szigetek függőben lévő kérdéséről. A brit tisztviselő 1842. március 5-én írt válaszjegyzékében azt írta, hogy „hivatalosan is megkezdődött a szigeteken az állandó gyarmatosítás”.

A későbbi argentin kormányok folytatták a tiltakozást az Egyesült Királyság akciójával szemben – eredménytelenül –, és minden alkalmat megragadtak, hogy fenntartsák a szigetcsoporthoz való szuverenitását érintő vitát.

Luis María Vernet, a Malvin-szigetek argentin kormány által 1829-ben kinevezett kormányzója.

Vernet kormányzó malvin-szigeteki háza.

A MALVIN-SZIGETEK KÉRDÉSE AZ EGYESÜLT NEMZETEK SZERVEZETE ELÉ KERÜL

Az úgynevezett „Malvin-szigetek kérdése”, vagyis a Malvin-szigetek, a Dél-Georgia-szigetek, a Déli-Sandwich-szigetek és a környező tengerek fennhatóságával kapcsolatos vitás helyzet már az Egyesült Nemzetek Szervezete megalapítása előtt kialakult Argentína és az Egyesült Királyság között. A kérdés a San Franciscóban megrendezett ENSZ konferencián is felmerült, ahol az argentin delegáció jogfenntartó nyilatkozatot nyújtott be. Ezen nyilatkozatban az Argentin Köztársaság kifogást emelt az ilyen jellegű módszerek ellen, melyeket fennhatósága alá tartozó területeken más állam próbál érvényesíteni, még akkor is, ha az egy vitatott terület.

Az Egyesült Nemzetek Alapokmánya által is ösztönzött dekolonizációs folyamatot 1960. december 14-én erősítették meg, amikor az ENSZ Közgyűlés elfogadta az 1514. XV. számú határozatot, vagyis a Gyarmati Országok és Népek Függetlenségének Biztosításáról szóló Nyilatkozatot, melyben az ENSZ alapelvei és céljai között rögzítették „a gyarmatosítás bármely formájának és megnyilvánulásának gyors és végleges megszüntetését”. **A dokumentum két alapvető elvet fogalmazott meg a dekolonizációs folyamat kapcsán: az önrendelkezési jogot és a területi integritást.**

Az ENSZ Közgyűlés első ülésszaka (1946)

A 2065. XX. számú határozat jóváhagyása előtt egy évvel, José María Ruda, az ENSZ argentin képviselője előadta az argentin fellebbezés törvényi és jogi előzményeit.

„A szabad rendelkezés elvét nem szabadna felhasználni egy illegitim tulajdon teljes szuverenitásának megszerzéséhez, miközben az ENSZ jogvédelmi alapelveire is tévesen hivatkoznak.”

New York, 1964. szeptember 9.

A fenti határozat hatodik paragrafusa kimondja, hogy „minden olyan törekvés, mely veszélyezteti egy ország nemzeti és területi integritását, ellenkezik az Egyesült Nemzetek Alapokmányában megfogalmazott célokkal és elvekkel.” A határozat világosan megfogalmazza, hogy amennyiben egy ország területi integritása veszélyben van, az önrendelkezés elve nem alkalmazható.

Az 1514. XV. számú határozattal összhangban, **1965. december 16-án az ENSZ Közgyűlés jóváhagyta a 2065. XX. számú határozatot, melyben hivatalosan is bejegyezte a szuverenitással kapcsolatos argentin-brit vitát, és tárgyalásokra szólította fel a két országot, hogy békés megoldást találjanak a konfliktusra.**

Az említett határozat a Malvin-szigetekkel kapcsolatban a következő problémákat veti fel:

- A Malvin-szigetek ügye gyarmatosítási folyamat, melyre megoldást kell találni.
- Hivatalosan is bejegyzésre került az argentin és brit kormány között kialakult vita.
- Tárgyalásra hívják az argentin és brit kormányt annak érdekében, hogy békés megoldást találjanak a problémára, és tájékoztassák a fejleményekről a Különleges Bizottságot vagy a Közgyűlést.
- A tárgyalások során figyelembe kell venniük az Egyesült Nemzetek Alapokmányában megfogalmazott célokat és rendelkezéseket (többek között a 33. cikkelyt, mely kimondja, hogy a feleknek elsősorban békés tárgyalások útján kell megtalálniuk a megoldást), valamint az 1514. XV. határozatot (a területi integritás elvét) és a Szigeteken élő lakosság érdekeit (azonban az önrendelkezés elve ez esetben nem alkalmazható).

Nem sokkal a fent említett határozat elfogadása után, megkezdődtek a kétoldali tárgyalások a Malvin-szigetek, a Dél-Georgia-szigetek, a Déli-Sandwich-szigetek és a környező tengerek fennhatóságával kapcsolatban. A tárgyalások során mindkét fél különböző alternatív megoldásokat javasolt, azonban megállapodás nem született.

A következő években folytatódtak a szuverenitással kapcsolatos tárgyalások, valamint rendkívüli megbeszéléseket is tartottak, melyek során Argentína világosan kifejezte, hogy figyelembe veszi a szigetek lakóinak érdekeit.

Az Egyesült Királysággal az 1970-es években megkötött megállapodások részeként, a LADE argentin légitársaság gyakorta indított járatokat a Malvin-szigetekre.

Az Argentína és Egyesült Királyság között létrejött Megállapodás értelmében megkezdődött a kommunikáció az argentin szárazföld és a Malvin-szigetek között. Buenos Aires, 1971. július 1.

A rendkívüli megbeszélések eredményeként, 1971-ben, a két kormány egyezsége jutott a légi és tengeri szolgáltatások, valamint a postai, a távirati és a telefonos kommunikációval kapcsolatos együttműködésről. Argentína ezen felül részt vállalt a szigetek egészségügyi, oktatási, mezőgazdasági és műszaki területein tervezett fejlesztésekben.

1973-ban az ENSZ Közgyűlés újra felszólította a két országot a folyamatban lévő megbeszélések felgyorsítására és a 3160. XXVIII. számú határozat értelmében felkérte a feleket a megbeszélések folytatására.

A megbeszélések során Argentína szuverenitásának visszaállításáról szóló megoldások merültek fel. Ezen tárgyalások és a szigeteken élők érdekeiben tett argentin intézkedések ellenére – amelyek jókora részt átvállaltak az illegálisan ott tartózkodó brit közigazgatás fejlesztési feladataiból – az Egyesült Királyság tudatosan olyan törvénykezési intézkedéseket tett, melyek a terület természeti kincseinek feltérképezését és kitermelését célozták. Ezeket az argentin kormány jogtalannak minősítette és határozottan visszautasította.

A rendkívüli megbeszélések harmadik ülése Argentína és az Egyesült Királyság között az argentin szárazföld és Malvin-szigetek közötti távközlési kapcsolatokról. Puerto Argentino, Malvin-szigetek (1972).

Az ügy újra az ENSZ elé került, és 1976 decemberében a Közgyűlés elfogadott egy újabb határozatot – a 31/49. számút – 102 szavazattal, 1 ellenszavazattal (az Egyesült Királyság részéről) és 32 tartózkodással. **Ebben felszólítják mindkét felet, hogy tartózkodjon olyan határozatok jóváhagyásától, melyekkel egyoldalúan módosítják a kialakult helyzetet,** miközben a Szigeteken a már említett 2065. XX. és 3165. XXVIII. számú határozatok által javasolt folyamatok mennek végbe. **A brit kormány a mai napig nem hajlandó tudomást venni e határozatokról, a vitatott területeken továbbra is folyik a megújuló és nem megújuló természeti erőforrások feltérképezése és kitermelése, valamint a katonai jelenlét megerősítése.**

Néstor Kirchner, az Argentin Köztársaság volt elnöke (2003-2007) az ENSZ Közgyűlésben.

„Nagyra értékeljük az ENSZ Dekolonizációs Különleges Bizottságának szerepét a kérdés megoldásában, és mindig készek vagyunk tárgyalni ennek a régóta húzódozó ellentmondásnak a feloldása érdekében. Sürgetjük az Egyesült Királyságot a kétoldali megbeszélések újakezdésére, hogy rendezzük a szigetek ügyét.”

New York, 2003. szeptember 25.

Az 1982-es katonai konfliktus nem változtatta meg az Argentína és Egyesült Királyság között fennálló, a Malvin-szigetekkel, a Dél-Georgia-szigetekkel, a Déli-Sandwich-szigetekkel és a környező tengerekkel kapcsolatos szuverenitási ellentét jellegét, melynek megoldása még mindig függőben van. Az ENSZ Közgyűlés 1982. novemberében elismerte ezt a 37/9. számú határozat jóváhagyásával, és megerősítette a 38/12., 39/6., 40/21., 41/40., 42/19. és 43/25. számú határozatokban.

A Malvin-szigetek kérdését 1989 óta az ENSZ Dekolonizációs Különleges Bizottsága vizsgálja. A Bizottság évente jóváhagy egy új határozatot az ENSZ Közgyűlésben már elfogadott vonatkozó határozatok alapján.

Az ENSZ-főtitkár jószolgálati missziója folytatódik, és 2004 óta az ENSZ Közgyűlés állandó napirendjén szerepel a Malvin-szigetek kérdése, melyet előzetes értesítés alapján bármely tagország felvethet vitatémaként.

Az 1989 októberében és 1990 februárjában helyreállított diplomáciai és konzuli kapcsolatokat egy olyan egyezmény előzte meg, melyben mindkét ország elismerte a Malvin-szigetek, a Dél-Georgia-szigetek, a Déli-Sandwich-szigetek és a környező tengerek fennhatóságával kapcsolatos érdekellentétet.

Emellett a madridi 1989-es és 1990-es Együttes Nyilatkozatokban **megállapodtak a Malvin-szigetek, a Dél-Georgia-szigetek, a Déli-Sandwich-szigetek és a környező tengerek szuverenitásának biztosításában, ugyanakkor mindkét ország elismerte a fennhatósággal kapcsolatos konfliktust.**

2012. február 10-én az Argentin Köztársaság jelentést adott át az ENSZ Biztonsági Tanács Elnökének, Kodjo Menan Nagykövetnek, az Egyesült Királyság által végrehajtott militarizációról a dél-atlanti térségben. Ezt a jelentést átadták az ENSZ Közgyűlés Elnökének, Nassir Abdulaziz Al-Nasser Nagykövetnek, valamint az ENSZ Főtitkárának, Ban Ki-moonnak.

Az Egyesült Királyság által figyelmen kívül hagyott – ENSZ Közgyűlésben jóváhagyott – Malvin-szigetekkel kapcsolatos határozatok:

2065. XX., 3160. XXVIII., 31/49., 37/9., 38/12., 39/6., 40/21., 41/40., 42/19. és 43/25.

Arturo Humberto Illia (1963-1966), argentin köztársasági elnök. Hivatali ideje alatt hagyta jóvá az ENSZ Közgyűlés a 2065. XX. számú határozatot.

Az Egyesült Királyság elutasító magatartása miatt a két ország soha nem kezdte újra a tárgyalásokat a vita sarkalatos pontjáról: a szuverenitás kérdéséről. Az Egyesült Királyság ragaszkodik eddigi irányelveihez, és elutasítja a tárgyalások szükségességét, melyet pedig sürget Argentína, az ENSZ, a 77-ek csoportja, Kína és helyi szervezetek (OEA, MERCOSUR, UNASUR, CELAC). Szintén felmerült a kérdés ibér-amerikai csúcstalálkozókon, a dél-amerikai és afrikai csúcstalálkozón (ASA), a dél-amerikai és arab országok csúcstalálkozásán, valamint egyéb nemzetközi fórumokon.

Az Egyesült Királyság azon felül, hogy elutasítja a tárgyalások újrakezdését, a Szigetek lakóinak önrendelkezési jogára tévesen hivatkozik, mely ez esetben nem alkalmazható, és azt az ENSZ is elutasította. **Az ENSZ úgy véli, hogy a gyarmati hatalom által betelepített lakosságnak – így a Malvin-szigeteken élő, magát britnek valló lakosságnak –, nincs önrendelkezési joga, mivel nem különböznek az anyaország lakóitól.**

Az Argentin Köztársaság Elnök Asszonya, Cristina Fernández de Kirchner beszédet tart az ENSZ Dekolonizációs Különleges Bizottsága előtt.

„Annak a ténynek köszönhetően, hogy az Egyesült Királyság figyelmen kívül hagyja az ENSZ határozatokat, ez már nem csupán két ország közötti ellentét. Természetesen elsősorban minket érint, de úgy vélem, a világ rendjét is befolyásolja: egy igazságosabb, biztonságosabb és méltányosabb világ lehetőségét látjuk benne, egy olyan világét, amely ugyanakkor folyamatosan változik.”

New York, 2012. június 14.

A 2013. MÁRCIUS 10. ÉS 11. KÖZÖTT TARTOTT NÉPSZAVAZÁS:

Az Egyesült Királyság népszavazást tartott az általuk betelepített lakosság körében, hogy olyan kérdéseket tegyen fel, mellyel félremagyarázzák a konfliktus valódi jellegét.

Ezt a népszavazást nem az ENSZ tartotta, nem hagyta jóvá és nem is felügyelte. Gibraltár ügyében is tartott az Egyesült Királyság népszavazást 1967-ben az ENSZ jóváhagyása nélkül, az említett terület státuszának módosítása nélkül. Mindkét esetben a brit kormány által szervezett népszavazásokról van szó, ahol britek szavaztak arról, hogy a szóban forgó terület továbbra is brit maradjon. A nemzetközi jogot figyelembe véve azonban a népszavazás nem befolyásolja, főként pedig nem oldja meg az Argentin Köztársaság és az Egyesült Királyság között kialakult vitás helyzetet. Ezzel szemben békés tárgyalások útján történő megoldásra az ENSZ többször is felszólította a feleket.

ARGENTIN KÜLÜGYMINISZTERIUM

ARGENTIN KÖZTÁRSASÁG